

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Романа Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 45 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“, пункту 13 частини першої статті 5 Закону України „Про судовий збір“

м. К и ї в
10 серпня 2020 року
№ 166-3(II)/2020

Справа № 3-149/2020(373/20)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Романа Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 45 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 7–8, ст. 50), пункту 13 частини першої статті 5 Закону України „Про судовий збір“ від 8 липня 2011 року № 3674–VI (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 14, ст. 87) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Ковальов Р.Ю. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частини другої статті 45 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (далі – Закон № 1798), пункту 13 частини першої статті 5 Закону України „Про судовий збір“ від 8 липня 2011 року № 3674–VI зі змінами (далі – Закон № 3674).

Відповідно до положень частини другої статті 45 Закону № 1798 рішення про відмову у відкритті дисциплінарної справи ухвалюється Дисциплінарною палатою Вищої ради правосуддя та оскарженню не підлягає.

Згідно з положеннями пункту 13 частини першої статті 5 Закону № 3674 від сплати судового збору під час розгляду справи в усіх судових інстанціях звільняються учасники бойових дій, постраждалі учасники Революції Гідності, Герої України – у справах, пов’язаних з порушенням їхніх прав.

Автор клопотання стверджує, що положення частини другої статті 45 Закону № 1798 є неконституційними «у частині „та оскарженню не підлягають“» і їх слід перевірити на відповідність вимогам частини першої статті 3, частини першої статті 8, частин другої, третьої статті 22, частин першої, другої, п’ятої статті 55, статті 64, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України.

Ковальов Р.Ю. вважає, що на відповідність частині першій статті 3, частині першій статті 8, частині другій статті 55, частині першій статті 64, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України слід перевірити положення пункту 13 частини першої статті 5 Закону № 3674 у частині, за якою його право (пільга) як учасника бойових дій щодо звільнення від сплати судового збору «не обмежено зверненням до суду тільки з питань, пов’язаних з їх соціальним захистом відповідно Закону України „Про статус ветеранів війни,

гарантії їх соціального захисту“». На думку автора клопотання, Велика Палата Верховного Суду в ухвалі від 6 травня 2020 року застосувала оспорювані положення Закону № 3674, витлумачивши їх у спосіб, що не відповідає Конституції України, „а саме, акцентувавши увагу не на категорії осіб, які звільняються від сплати судового збору, а на предметі судового спору“.

Обґрунтовуючи свої твердження, Ковальов Р.Ю. цитує положення Конституції України, законів України, міжнародні документи, посилається на рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, судові рішення, у тому числі й у своїй справі, а саме ухвали Верховного Суду у складі судді Касаційного адміністративного суду від 23 березня 2020 року, Великої Палати Верховного Суду від 6 травня 2020 року, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно з Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його

окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56).

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо, зокрема, вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (абзац перший, пункт 1 частини першої).

Автор клопотання вважає ухвалу Верховного Суду у складі судді Касаційного адміністративного суду від 23 березня 2020 року остаточним судовим рішенням у своїй справі в аспекті застосування положень частини другої статті 45 Закону № 1798. Однак, як вбачається з ухвали Великої Палати Верховного Суду від 6 травня 2020 року, у зв'язку з несплатою Ковальовим Р.Ю. судового збору апеляційний перегляд справи не відбувся, тобто остаточне судове рішення не ухвалене. Таким чином, Ковальов Р.Ю. не вичерпав всі національні засоби юридичного захисту та не виконав вимог частини першої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56, пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Ковальов Р.Ю., стверджуючи про невідповідність Конституції України положень пункту 13 частини першої статті 5 Закону № 3674, фактично висловлює незгоду із позицією Великої Палати Верховного Суду стосовно розуміння цих положень Закону № 3674, що не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності згідно з пунктом 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56, пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті

конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Романа Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 45 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII, пункту 13 частини першої статті 5 Закону України „Про судовий збір“ від 8 липня 2011 року № 3674–VI зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**